

er oprettet, som en Overenskomst mellem de Paagjældende, som en privat Kontrakt, der nødvendig kunde kunne forandres af Rantsraadet, om den end paa den anden Side vistnok i mange Tilfælde kunde trænge haardt dertil. Det erede Udvalg siger i sit 2det Stykke, der med en lille Forandring, som forekommer mig meget uheldig, er taget ud af Lovforslagets § 9, at Vedtægten skal indeholde „Landvæsenkommissionens Kjendelse tilligemed en Fortegnelse over Medlemmerne, med Angivelse af det Forhold, i hvilket de skulle bidrage“, hvorimod der i § 9 staar „en Fortegnelse over de til Digelaget hørende Eiendomme med Angivelse af det Forhold, i hvilket de skulle bidrage.“ Det er jo klart, at det ikke er selve Medlemmernes Navne, hvortil Interessen knytter sig, men det er Eiendommens Matrifikulnummere, og de have navnlig væsentlig Betydning, forsaavidt der senere kan blive Spørgsmaal om en Notering deraf i Panteregistrene. Jeg finder derfor, at det er en meget uheldig Forandring, der i den Henseende er foretagen; det burde aabenbart hedde: de Eiendomme, som høre ind under Digelaget, Landvæsenkommissionen skal jo ganske vist træde til, naar Vedtægten skal affattes; men, saaledes som Lovforslagets § 6 stiller Sagen, tror jeg, at Landvæsenkommissionen i Reglen vil paa en Maade affatte Vedtægten, det vil sige, give tilstrækkelige Regler for de Paagjældende til at kunne udføre Arbejdet og bestemme, af hvem det skal udføres. Saaledes som derimod det 2det Stykke i Udvalgets Forslag er affattet, nemlig at der, efter at Landvæsenkommissionen har bestemt Procentforholdet, skal affattes en Vedtægt, vil Følgen rimeligvis blive den, at i Stedet for at Landvæsenkommissionen strax kunde tage Sagen ordentlig for og søge at ordne Forholdet mellem de paagjældende Interessenter, vil Kommissionen nu skyde alle disse Spørgsmaal fra sig og sige: dem kunne I afgjøre, naar I skulle til at lave Vedtægten, det vilde vi ikke have Noget at gøre med, og det vil i praktisk Henseende blive et konfust og uheldigt Forhold. — Dernæst siges der, at Beslutninger om Vedtægtens enkelte Bestemmelser tages med simpel Stemmeflerhed, idet ethvert Medlem er stemmeberettiget i Forhold til sin Bidragsydelse; det vil altsaa sige, at, naar en Mand yder 51 pCt. af det aarlige Bidrag til Diget, saa er han enestemmende. Om det nu er noget heldigt Forhold, skal jeg ganske henstille. Naar det dernæst siges, at det overstemte Mindretal kun kan forlange Sagen indbragt for Landvæsenkommissionen, saafremt det bidrager $\frac{1}{3}$, saa er dette, som den erede Minister allerede udtalte, aldeles urigtigt. I Reglen er det en enkelt Mand, som har Hovedinteressen i Diget, og det kan da let tænkes, at han yder 67 pCt. af det hele Bidrag, og saa kan han udføre en diktatorisk og inappellabel Myndighed i alle Forhold, og hvorledes den lille Mand vil kunne forvrettes, er

ikke vanskeligt at indse. Jeg vil blot for at tage et af de Punkter, som det erede Udvalg mener, skal være Gjenstand for Vedtægten, nævne Vandafledningen, det vil sige, antager jeg, Afledningen af det fra Landet udstrømmende ferske Vand; der skal altsaa anlægges en Kanal udenom Dæmningen. Naar man nu vil tænke sig, at der ligger en Eiendom, som tilhører en mindre Mand, som ikke har saa stor en Stemmeberettigelse, at han overhovedet har Noget at sige, og de Andre saa sige: vi lægge den store Kanal paa hans Jord, saa er det jo en haard Fremgangsmaade; men den vil jo blive aldeles lommæssig, skjøndt ganske vist noget drakonisk. — Gaar jeg dernæst over til Forslagets 3die Stykke, som det ikke lader til, at den erede Minister har noget Væsentligt imod, og som handler om, hvorledes der skal gaas frem, naar Digelaget skal opløses, skal jeg ikke negte, at disse saa smaa Sager forekomme mig ganske overordentlig uheldige; de 2 første kun uheldige, forsaavidt de ere overflødige, idet der staar, at Digelaget kan atter opløses, naar Opløsningen ønskes af alle dets Medlemmer, hvilket er en klar Sag, og hvortil ikke nogen Lovgivning behøves, men dernæst hedder det: Naar det forlanges af over Halvdelen, og Landvæsenkommissionen giver dem Medhold. For det Første er Udtrykket Halvdelen ikke klart; menes dermed Halvdelen af de i Fortegnelsen opførte Medlemmer, eller menes der de Medlemmer, der repræsenterer den halve Del af Udgiften? Det er ingenlunde klart; jeg vil antage, at det skal være det Sidste; men det maa jeg lade staa hen, saa meget mere som Udvalget, som jeg senere skal paavise, bruger ganske overordentlig forfjællige Faktorer i hele dette Forhold. Dernæst staar der, at denne Halvdelen — lad det nu betyde, hvad det vil — skal have Medhold af Landvæsenkommissionen. Dette er i og for sig rigtigt; men saa forstaar jeg ikke, hvorfor Udvalget har ubeladt enhver Bestemmelse om, hvorledes der, naar Digelaget opløses, skal forholdes med Hensyn til mulig Erstatning til de Paagjældende, som lide Tab ved Opløsningen. Vi maa jo vel erindre, at disse saa smaa Sager i det 3die Stykke træde i Stedet for Lovforslagets § 17; Digelagets Opløsning er jo ensbetydende med Digets Opgivelse, og, hvorledes der da skal forholdes med dem, som lide Tab derved, staar der ikke Noget om. Naar endelig Digelagets Opløsning er betinget paa den Maade, her er stet, nemlig af Overensstemmelse mellem Halvdelen af Medlemmerne plus Landvæsenkommissionen, saa giver Udvalget her forfjællige Bestemmelser for Opløsningen og for Stiftelsen. Det forekommer mig, at de samme Regler, der gjælde for Stiftelsen af et Dige foretagende, bør ogsaa gjælde for dets Opløsning. Det er Tilfældet efter Lovforslaget, og jeg kan ikke indse, hvorfor man er gaaet bort derfra, og har gjort det vanskelige at faae Digelaget opløst end at faae